

László
nagyváradai megyéspüspök körlevele

II. / 2014

Nr.761/2014.
MESAJ PASCAL

Frați și surori întru Cristos, iubiți credincioși!

Nu ne este ușor să exprimăm în cuvinte profunzimea mesajului Sfințelor Paști, deoarece aici nu este vorba doar de prezentarea unor evenimente sau trăiri, ci este vorba despre revelarea întregului adevăr, care implică întreaga realitate a existenței noastre. În această realitate se regăsește pe de o parte gândul și planul lui Dumnezeu despre noi oamenii, creaturile sale. Putem cunoaște acest gând din diferitele etape ale istoriei mântuirii noastre. Pe de altă parte, în realitatea existenței noastre se regăsește și calea pe care trebuie să o urmăm, ca să ne atingem scopul rânduit de Dumnezeu. Astfel sărbătoarea învierii Domnului este pentru noi un prezent orientat către viitor, care deja aici, pe pământ, din mijlocul atâtor stămtorări și suferințe ne conduce la bucuria și biruința unei forme mai înalte de viață. Învierea lui Isus, nu este o faptă a Dumnezeului nostru care se va împlini cândva în viitor, ci este o biruință asupra păcatului și al răului pe care o putem experimenta aici și acum! Având în vedere, că este vorba de adâncurile existenței noastre, respectiv de o cale care ne conduce din întuneric spre adevărata lumină, putem spune că trăirea misterului pascal nu se realizează atât de mult pe plan emoțional sau al experiențelor, cât mai ales pe planul credinței noastre.

În descrierile biblice referitoare la evenimentele pascale, așa cum au fost formulate de către evangheliști, suntem conduși spre o clarviziune interioară, o iluminare, care este capabilă să înlăture sentimentele de deznădejde sau de eșec. Privind la oricare dintre relatări, descoperim același lucru: din adâncul tristeții, al disperării începe să răsară ceva nou, întunericul se transformă în lumină, lipsa țelului se transformă într-o direcție și o sarcină precisă. Iar toate acestea n-i se arată într-un mod tainic, sub o formă care în ciuda faptului că se află dincolo de lumea experiențelor noastre obișnuite, nu este exclusivă sau repulsivă, ci atractivă și primitoare. Este vorba de misterul mormântului, acolo unde Dumnezeu face posibilă trăirea și experimentarea acestei noi realități, dincolo de

limitele naturii umane. Maria Magdalena, și femeile sfinte, Petru, Ioan precum și ceilalți apostoli sunt primii, care împărtășesc această experiență.

Evanghelia din duminica Sfințelor Paști ne relatează un astfel de caz. Maria Magdalena, care se grăbește să ajungă la mormânt, cuprinsă fiind de griji, se regăsește în fața unei realități neșteptate: „...piatra de la intrare era dată la o parte! ” (In 20,1). Experimentarea acestei noi realități nu este doar o soluție la preocupările ei – „cine va rostogoli piatra de la intrare? ” (Mc 16, 4) -, este scânteia de început a unei transformări, care presupune un drum nou.

„Cine va rostogoli piatra de la intrare?” (Mc 16, 4) - Aceasta este întrebarea care ne conduce la misterul pascal. Această întrebare ne privește și pe noi! Nu este vorba despre o întrebare academică, literară sau teologică, ci despre pulsul agitat al naturii umane, cu durerea, teama, tristețea vieții noastre. În viața fiecărui om este prezentă piatra de mormânt, care reprezintă o povară, este prezentă piatra din cauza căreia suferim, este prezentă piatra care ne limitează libertatea și închide posibilitățile ce ne stau în față. Este piatra care ne împiedică să ne agățăm de ultimele sperațe.

Însă oricât de anevoioasă ar părea calea noastră, trebuie să observăm, că în ciuda îngrijorărilor, Maria Magdalena înaintează spre un țel precis: nu merge către necunoscut, nu rătăcește fără scop, țelul drumului ei fiind mormântul ca punct de plecare. Călătoria exterioară se transformă în începutul unui parcurs de transformare, o cale a înnoirii interioare.

Adesea auzim spunându-se: „mulți oameni trăiesc fără un scop, irosesc posibilitățile oferite de viață”. Însă nu întotdeauna este așa. De cele mai multe ori nu este așa! Ci este vorba despre țeluri false, greșite, despre țeluri care, deși par atrăgătoare pe moment, nu conduc nicăieri și îl macină pe om, care apoi, lipsit de puteri, nu se mai poate ridica, și își pierde pofta de viață. Sunt mulți astfel de oameni care trăiesc printre noi, deoarece țelurile false, aparent promit mult – confort și bunăstare, putere și libertinism, uneori chiar și stăpânire. Nu promit însă liniștea mormântului ca punct de plecare, unde găsim pietrele de la intrare rostogolite, și de unde putem porni ușurați pe noul nostru drum, de data aceasta fără frică și fără îngrijorare.

Frați și surori în Domnul Isus, mesajul pascal vorbește despre întregul adevăr al vieții noastre: despre pietrele pe care le purtăm, deoarece deseori înaintăm în direcția greșită. Dar mesajul pascal ne spune în același timp, că există o direcție corectă: liniștea mormântului, ca exprimare a prezenței lui Dumnezeu în viața noastră, și credința în Isus Cristos, în lumina legăturii noastre profunde cu El.

„Învierea lui Cristos înseamnă că Dumnezeu nu «peticește» această viață pe pământ, ci începe ceva nou cu ea.” – scrie un preot. Trebuie să înțelegem acest lucru, deoarece Dumnezeu dorește să coordoneze și viața noastră, a fiecăruia dintre noi, spre un nou început. Să nu ne plângem deci și să nu ne întristăm, dacă

Domnul nu împărtășește planurile, ideile, modul nostru de viață, ci ne oferă în schimb ceva cu totul nou.

Doresc tuturor ca această sărbătoare a Învierii să însemne un prilej de a descoperi direcția corectă, dar și curajul de a porni la drum, pentru ca în Cristos cel înviat să descoperim ceea ce este nou, luminos și valoros pentru viața noastră. Doresc tuturor fraților mei întru Preoție, persoanelor consacrate, iubiților credincioși și oamenilor cu bunăvoință, ca zorii Sfintelor Paști să aducă bucuria adevăratei treziri, dorința angajamentului pentru un nou început, și binecuvântarea lui Dumnezeu asupra vieții tuturor!

Oradea, Sărbătoarea Învierii Domnului 2014.

† László m.p.
episcop

(A se citi în cadrul liturghiei de prima sau a doua zi de Paște)

* * *

Nr. 762/2014.

DESPRE RAPOARTELE PASTORALE

Prea Cucernici Confrați în Preoție!

În acest an, pe lângă obișnuitele statistici, am cerut tuturor preoților parohi și prezentarea unui raport pastoral. Știu că unii au considerat împovărătoare această nouă solicitare, eventual au considerat inutilă redactarea raportului. Inspirându-ne însă din practica înaintașilor noștri, respectiv din dorința de a urmări cu o deosebită atenție viața comunităților noastre, evoluția acestora, consider și în continuare utilă abordarea tuturor mijloacelor care ne prezintă realitatea în așa fel, încât să ne ajute să organizăm corect și în mod util, eficient viitorul. Din aceste motive, raportul pastoral nu este adresat numai episcopului! Nu are drept scop doar prezentarea celor mai importante evenimente din viața comunității, respectiv a statisticilor cu privire la aceasta. Raportul pastoral se adresează și parohului, care la întocmirea acestuia este pus în situația de a evalua și a cântări. Trage concluzii, stabilește noi puncte de plecare și noi direcții. Nu în ultimul rând, raportul pastoral se adresează unei părți mai mici sau mai mari a comunității, a reprezentanților acesteia, membrilor comitetului parohial, care trebuie să fie la curent cu realizările sau cu problemele comunității. Trebuie să se confrunte cu noile provocări și trebuie să se implice în formarea vieții comunității, în îmbogățirea acesteia, chiar și atunci când aceasta presupune sacrificii.

Este ca și când ne pregătim pentru o călătorie: în față avem țelul și calea spre acest țel. Călătorul trebuie să fie însă permanent atent, să rămână pe calea cea bună, să nu se rătăcească, sau să treacă pe căi care îl îndepărtează de țel. La fel

și noi – clerici și laici împreună – trebuie să fim permanent atenți la drum și să acceptăm provocările pe care acesta le comportă. Nu putem avea pretenția ca lumea să ne privească ca pe un convoi special din calea căruia toată lumea este obligată să se depărteze. Dimpotrivă, în călătoria noastră trebuie să ne comportăm în așa fel, încât și alții să ni se alătore cu drag, pentru că descoperă la noi un puls atrăgător, o aspirație la adevărata viață. Descoperă la noi valori la care nu dorim să renunțăm, de care suntem legați, pentru că suntem conștienți că Dumnezeu ni le-a sădit în inimă, și viața noastră personală sau comunitară poate fi valoroasă numai dacă construim pe acestea. Raportul pastoral poate fi deci un instrument care ne ajută să pornim din experiența prezentului, și să avem curajul să plănuiim și să realizăm ceva în viitor!

Având în vedere cele expuse mai sus, le mulțumesc tuturor Confraților Preoți, pentru că au răspuns în număr mare acestei solicitări, străduindu-se să redacteze și să prezinte la timp rapoartele pastorale. Pe acei frați, care încă nu au îndeplinit această datorie, îi rog să se străduiască în a prezenta cât mai curând cele solicitate. Să nu lăsăm să ni se potrivească zicala atât de des amintită, conform căreia tot timpul și peste tot există excepții, în cazul acesta persoane care se exclud din eforturile comune. Să încercăm mai degrabă să fim la înălțime în mod conștiincios în toate situațiile, și să oferim străduințele noastre în scopul binelui comun.

Rapoartele primite au însemnat uneori o lectură plăcută și interesantă pentru mine, chiar dacă nu am putut urmări mereu cu sufletul împăcat și liniștit cele scrise, deoarece și eu împărtășesc preocupările și grijile Confraților mei. Restrângerea numerică și îmbătrânirea comunităților, urmările scăderii natalității, problemele întâmpinate în organizarea vieții comunitare a credincioșilor, provocările care se nasc în situația de diasporă, stadiul catehezei cu problemele ridicate, îndepărtarea de biserică a copiilor și a tinerilor după adimintrarea sacramentelor, problemele financiare și multe alte dificultăți își pun de multe ori în mod serios amprenta asupra vieții comunității. Uneori ne simțim neputincioși și ne lăsăm conduși de gândul ispititor că eforturile noastre sunt inutile, situația nu poate fi schimbată. Dar poate nici nu este de datoria noastră să schimbăm, să modificăm toate. Datoria noastră este mai degrabă aceea de a duce la oameni bucuria și iubirea lui Dumnezeu, și prin aceasta El să ne schimbe pe noi și situația în care ne găsim. Consider potrivit să citez aici un gând al papei Francisc exprimat în ultima exortatie apostolică, care emană multă speranță: *„Există creștini care par să trăiască un Post Mare fără Paște! (Evangelii Gaudium 6.). Această afirmație este amplificată și de cuvintele papei Benedict al XVI-lea: „La începutul faptului de a fi creștin nu se găsește o decizie etică sau o mare idee, ci întâlnirea cu un eveniment, cu o persoană, care dă vieții un orizont nou și totodată orientarea ei decisivă.”(Deus caritas est I.)*

Rapoartele pastorale nu transmit însă numai problemele și greutățile întâmpinate, ci conțin și prezentarea multor evenimente, din care reiese frumusețea și vivacitatea comunităților noastre. Am luat cunoștință de multe

inițiative frumoase, semn că începem încet-încet să înțelegem și să punem în practică ceea ce și papa Francisc în exortăția amintită ne îndeamnă să facem: „Biserica *“ce iese în lume” este o Biserică ce are ușile deschise. A ieși în întâmpinarea altora pentru a ajunge la hotarele umanității nu înseamnă a alerga spre lume fără direcție și fără sens. De multe ori este mai bine a încetini pasul, a lăsa deoparte nerăbdarea pentru a privi în ochi și a asculta sau a renunța la urgențe pentru a-l însoți pe cel care a rămas pe marginea drumului.”*(EG 46.). Angajamentul conștient în viața parohială, în liturghie, în asociațiile bisericești, organizarea și coordonarea vieții comunității, sunt o expresie frumoasă a responsabilității comune, care oferă o soluție la probleme nu numai în prezent, ci construiește și consolidează în mod continuu comunitatea.

Inițiativele de ordin social sunt o expresie a trăirii mesajului evangheliei la modul cel mai autentic, atunci când nu doar luăm la cunoștință problemele existente în lumea din jurul nostru, ci căutăm o soluție, o cale să-i ajutăm pe frații noștri nevoiași, pe cei care suferă. M-a umplut de bucurie să citesc despre astfel de inițiative, să aflu despre acte de milostenie nu numai din planuri și proiecte, ci din realizări concrete pe teritoriul diecezei noastre. Știu că de multe ori este nevoie de multă trudă și muncă perseverentă, pentru a face ca mesajul evangheliei să fie atractiv în ochii lumii. De multe ori o mulțime de obstacole, dezinteresul și pasivitatea ne îngreunează străduințele, dar pe lângă toate acestea avem parte și de bucuria pe care o simțim atunci, când prin mijlocirea noastră evanghelia lui Cristos aduce pace, speranță unei persoane, unei familii sau unei comunități. Sunt fără de preț roadele spirituale care pot apărea în viața semenilor noștri tocmai datorită stăruinței noastre înrădăcinate în credință și în vestirea evangheliei. Să nu ne fie deci frică să fim „o Biserică cu ușile deschise”! Noi înșine să fim ușa deschisă!

Iubiți Confrați în Preoție! Pe lângă mulțumirile pe care vi le adresez încă o dată pentru tot ceea ce faceți pentru poporul lui Dumnezeu, pentru Biserică, pentru dieceză, pentru credincioși sau necredincioși, dați-mi voie să vă adresez și încurajarea care ne cheamă la urmarea exemplului lui Isus. Citim la evanghelistul Matei: „*Isus a plecat de acolo ca să învețe și să predice în cetățile lor.*” (Mt 11,1). Plecarea mai departe – ca și o continuare, un nou început – înseamnă împropățarea angajamentului nostru și acceptarea din nou, cu bucurie a acelor deziderate pentru promovarea cărora ne-am dedicat viața în ziua hirotonirii preoțești. Munca de creație la care am fost trimiși de către Dumnezeu, presupune entuziasmul permanent înflăcărat și iubirea de nestins față de credincioși și față de Biserică lui Cristos. Să rămânem deci în entuziasm și iubire: căci doar cu entuziasm putem transmite entuziasm, doar prin iubire putem transmite iubirea lui Dumnezeu către alții! Binecuvântarea Sa să fie cu noi și cu credincioșii noștri!

(Joia Mare – Liturghia de sfințire a uleiurilor și înnoirea promisiunilor preoțești)

Nr. 763/2014.

ÎNTÂLNIRI CU COMITETELE BISERICEȘTI

La întâlnirea desfășurată în cursul lunii februarie curent, am avut ocazia să inițiem un dialog cu reprezentanții comitetelor bisericești din parohii. Pentru toți a fost o experiență pozitivă, care s-a dorit a fi doar o introducere pentru alte astfel de întâlniri. Așa cum deja am comunicat prin protopopi, în cursul acestui an vom organiza la nivel local și regional **întâlniri cu toți membrii comitetelor bisericești**. Preoții parohi sunt rugați, ca în colaborare cu protopopii, să contribuie la bunul mers al acestor întâlniri. Pentru aceasta revine sarcina parohilor de a organiza participarea consilierilor la întâlniri, conform programărilor comunicate. Deasemenea, parohii să însoțească comitetele bisericești la aceste întâlniri!

* * *

Nr. 764/2014.

CORONA DE PRIMĂVARĂ – ÎNTRUNIREA PREOȚILOR

Pentru aprofundarea învățaturii Conciliului Vatican II. cu privire la locul și importanța comunității credincioșilor în Biserică, întrunirea preoților din această primăvară își propune o reflecție mai profundă asupra acestei tematici. Întâlnirea preoților – Corona de primăvară, va avea loc în data de **8 mai 2014 cu începere de la orele 10.00** la Centrul Pastoral Diecezan din Oradea, str. Șirul Canonicilor nr. 13. Moderatorul întâlnirii va fi Pr. **Dr. Roska Péter**, din arhiepiscopia de Esztergom-Budapesta. Preconizăm, ca această întâlnire să dureze până la orele 15.00. Prea Cucernicii Confrații sunt rugați să participe fără excepții la acest program considerat și program de studiu.

* * *

Nr. 765/2014.

PRELEGERI MARIANE

Pentru aprofundarea unui cult marian care să corespundă învățaturii și practicilor Bisericii noastre, în acest an am prevăzut o serie de trei prelegeri mariane, care vor fi susținute de către Prea Onoratul Pr. FEJES Rudolf Anzelm O.Praem, abate și preposit. Prelegerile au loc după cum urmează: **9 aprilie** – Apariții mariane în Biserica primară, **14 mai** – Mistica mariană în evul mediu, **4 iunie** – Icoane făcătoare de minuni în dieceza noastră. Prelegerile au loc în sala festivă a Palatului Episcopal și încep la orele 17.00.

Oradea, la 6 aprilie 2014.

† László m.p.
Episcop diecezan